

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.362/2024/5.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Dr. Tiborcz Attila László egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Honvédelmi Minisztérium (1055 Budapest, Balaton utca 7-11.)
Az alperes képviselője:	dr. Gyenei Balázs kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	kártérítéssel kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (19. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 3.K.701.934/2023/17. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 127.000 (százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2011. január 27. napján szolgálati kötelemekkel összefüggő balesetet szenvedett el; az alperes a szerződéses katonai jogviszonyának megszűnésétől (2012. július 1.

napjától) a honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCV. törvény (a továbbiakban: Hjt.) 172. § (1) bekezdése és 173. § (1) bekezdés a) és c) pontjai alapján több jogcímen költségtérítést, nem vagyoni kártérítést, illetve jövedelemveszteség címén kártérítési járadékot állapított meg.

[2] A felperes a jövedelempótló kártérítés felülvizsgálatát, ismételt megállapítását kérte. Az alperes elsőfokú szerve a határozatszám1 számú határozatával a jövedelempótló kártérítést 2023. január 1. napjától 2023. december 31. napjáig havi bruttó 155.884 forintban, a háztartási kisegítő költség, valamint a gyógyszerköltség címén előterjesztett járadékigényt havi 15.000-15.000 forintban állapította meg. A határozat a felperes részére 2023. február 14. napján került kézbesítésre, mellyel szemben 2023. március 1. napján postára adott, de az elsőfokú szervnél 2023. március 3. napján érkezett fellebbezéssel élt.

[3] Az alperes a határozatszám2. szám alatti határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta és a fellebbezést elutasította. Indokolásában megállapította, hogy a fellebbezés a Hjt. 182. § (1) bekezdés alapján elkészt. A fellebbezésre nyitva álló 15 nap határidő 2023. március 1. napján letelt. A fellebbezés feladására a postai boríték szerint 2023. március 1. napján került ugyan sor, ugyanakkor a Hjt. 8. § (2) bekezdés alapján a jognyilatkozat akkor tekinthető közöltnek, ha a címzett vagy az átvételre jogosult más személynek azt átadják. A fellebbezés a Magyar Honvédség ügyviteli szervéhez – az érkezett bélyegző szerint – 2023. március 3. napján érkezett meg, az elkészt, így érdemi elbírálására sem került sor.

A kereset és a védírat

[4] A felperes a keresetében az alperesi határozat megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Jogszabálysértésként a Hjt. 7. § (9) bekezdésére, 177. § (1) bekezdésére, 182. § (1) bekezdésére és 184. § (1) bekezdésére hivatkozott. Álláspontja szerint az alperes a fellebbezési határidőt tévesen minősítette anyagi jogi határidőnek, emellett az elsőfokú határozat semmilyen tájékoztatást nem tartalmazott arra nézve, hogy a fellebbezést elegendő 15 napon belül postára adni vagy annak az alpereshez ezen határidőben meg is kell érkeznie. A Hjt. 182. § (1) bekezdésében a fellebbezési határidő jogvesztő jellege nem került feltüntetésre, ezért azt a fellebbezési határidő utolsó napján is postára lehetett adni.

[5] Az alperes a védíratában elsődlegesen a keresetlevél visszautasítását, másodlagosan a kereset elutasítását kérte. A fellebbezés jogi természetének tisztázása kapcsán az Alkotmánybíróság határozataira, a 2/2015. Polgári jogegységi határozatra, illetve a BH2017. 183. számú határozatban foglaltakra hivatkozással előadta, hogy az anyagi jogi jellegű határidők jellemzően valamely anyagi jogosultsághoz kapcsolódnak. A fellebbezés anyagi vagy eljárásjogi jellege kapcsán azt kell értékelni, hogy a jogorvoslathoz való jog alanyi (anyagi) jogot konstituál-e, vagy pedig eljárási cselekmény meglétéhez való jogról van-e szó. A jogorvoslathoz való jog alanyi (anyagi) jogként értékelendő.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperes határozatszám2. iktatószámú határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Rögzítette, hogy a keresetlevél visszautasításának a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 48. § (1) bekezdés j) pontja alapján nem volt helye, mivel a keresetet a hiányzó adatok nélkül el lehetett bírálni, az adóazonosító jel utóbb pótlásra került. Megállapította, hogy az elsőfokú határozat jogorvoslati tájékoztatója a Hjt. 7. § (9) bekezdésének nem felelt meg, mivel a fellebbezés módjára és határidejére megfelelő kioktatást nem tartalmazott, mely az ügy érdemére kiható jogsérelmet jelentett. A fellebbezési határidő számítása során a különböző anyagi és eljárásjogi jogszabályokban szereplő határidők eltérő jellegűek, természetűek. Az egyes határidőknél minden esetben külön kell vizsgálni azt, hogy az adott jogorvoslati kérelemnek vagy más beadványnak a határidő végéig be kell érkeznie az elbírálásra jogosulthoz vagy elegendő a határidő végéig postára adni. Az anyagi és az eljárásjogi határidő közötti különbségtétel a tételes jogban nem létezik, az a Hjt.-ben sem jelenik meg, és a határidők minősítése alapján a tételes jogi rendelkezések sem írhatók felül. A Hjt. a határidők minősítése kapcsán kizárólag a jogvesztő jelzöt használja, azaz a Hjt.-ben szereplő határidők jogvesztőek vagy sem. A határidő jogvesztő jellegének megítéléséhez a Hjt. 7. § (9) bekezdése ad támpontot, mely a keresetlevél benyújtása kapcsán rögzíti, hogy annak a határidő végéig a bírósághoz vagy az intézkedésre jogosult szervhez meg kell érkeznie. Ebből következik, hogy a nem jogvesztő határidőnél ez a feltétel nem érvényesül. Ha a Hjt.-ben szereplő határidőnél nincs kifejezett utalás a határidő jogvesztő jellegére, úgy az nem jogvesztő jellegű. A Hjt. 182. § (1) bekezdése nem minősíti a fellebbezési határidőt jogvesztőnek, úgy a 15 napos fellebbezési határidő nem minősül ilyennek, és a fellebbezés teljesíthető úgy is, hogy azt a határidő utolsó napján ajánlott küldeményként postára adják. Ebből következően a felperes fellebbezése nem minősült elkésztetnek. A Hjt. 16. § (1) bekezdése valóban úgy rendelkezik, hogy a határidőt akkor kell megtartottnak tekinteni, ha a lejárat napjának a végéig a jognyilatkozatot közlik vagy ezen időpontig az egyéb magatartás tanúsítása megtörténik, azonban ez a rendelkezés a jognyilatkozatok közlésére vonatkozik. Az, hogy mi minősül jognyilatkozatnak, a Hjt. 2. § 17. pontja határozza meg. A fellebbezés nem tartozik e felsorolásba, így arra a Hjt. 16. § (1) bekezdése sem alkalmazható.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat meghozatalára utasítását kérte. Jogszabálysértésként a Hjt. 2. § 17. pontját, 8. § (2) bekezdését, 16. § (1) bekezdését, 182. § (1) bekezdését, a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését jelölte meg. A 4/2003. és a 2/2015. és a polgári jogegységi határozatok (a továbbiakban: 4/2003. és 20/2015. PJE határozat), a BH2017. 183. számú döntésre, valamint az Alkotmánybíróság egyes határozataira hivatkozással állította, hogy a fellebbezés alanyi (anyagi) jellegű határidőnek minősül. Azon anyagi jogi határidők, amelyek nem jogvesztőek, elévülési jellegűek. Mindez azt jelenti, hogy ezen határidők elmulasztása esetén a Hjt. elévülés nyugvására és félbeszakadására vonatkozó rendelkezései szerint van helye kimentésnek. Az elévülés

igényszüntető kifogás, azaz – ellentétben a jogvesztő határidővel – az alanyi jogot nem szünteti meg, pusztán az állami úton való igényérvényesítést zárja ki. A Hjt. 182. § (1) bekezdés szerinti fellebbezési határidő elsődlegesen anyagi jogi jogvesztő határidőnek, másodlagosan anyagi jogi elévülési jellegű határidőnek minősül, mellyel kapcsolatban a felperes kimentést nem terjesztett elő (elévülés nyugvására vagy félbeszakadására nem hivatkozott), igazolási kérelem benyújtásának pedig jogszabályi rendelkezés alapján nem volt helye. Következésképpen a felperes a fellebbezési határidőt elmulasztotta. Megalapozatlan az elsőfokú bíróság azon érvelése, miszerint a Hjt. 182. § (1) bekezdése nem utal jogvesztésre, így a határidő nem jogvesztő, ugyanis számos jogszabály nem utal minden esetben a határidő jogvesztő jellegére (a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény 9. § (5) bekezdés, az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény 44. § (8) bekezdés). Tévesen következtetett az elsőfokú bíróság arra is, hogy a fellebbezés nem minősül a Hjt. 2. § 17. pontja szerinti jognyilatkozatnak, így arra a 16. § (1) bekezdése sem alkalmazható. E körben az elsőfokú ítélet indokolást nem tartalmaz, ezáltal a törvényszék a Kp. 84. § (2) bekezdésének utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelő módon feltárta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és ez alapján jogszerű döntést hozott. A perben az alperes által hivatkozott AB határozatok nem alkalmazhatók, mivel a Hjt. különálló kódex, eltérő a jogszabályi környezet, valamint a jelen esetben nem a perindítási határidőt kellett minősíteni. A jogorvoslati tájékoztatás hiánya nem menthető azáltal, hogy jogi képviselővel járt el, mivel a pontos tájékoztatás jogszabályi kötelezettsége, a jogorvoslat módjára és határidejére a határozatban utalni kell, annak az immanens része. A Hjt. 7. § (9) bekezdésére hivatkozással előadta, hogy ha a határidő jogvesztő, a felhívásnak arra is ki kell terjednie, hogy a keresetlevélnek a határidő végéig a bírósághoz vagy az intézkedésre jogosult elsőfokú hatósághoz meg kell érkeznie. Amennyiben tehát a fellebbezési határidő jogvesztő jellegű lett volna, úgy erre az alperesnek a határozatában a figyelmet fel kellett volna hívnia. Az alperes a jogorvoslati kioktatás nem megfelelő voltát egyébként nem is vitatta. Új alanyi jog érvényesítéséről a fellebbezés esetében nem beszélhetünk, a fellebbezés már egy érvényesített alanyi joghoz kapcsolódó eljárásjogi aktus. Az alperes Hjt. 16. § (1) bekezdésére és 2. § 17. pontjára való hivatkozása új hivatkozásnak minősül a másodfokú eljárásban, mely nem megengedhető. Olyan elutasítási okra, melyre a közigazgatási eljárásban nem merült fel, a perben már nem hivatkozhat. Emellett az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a fellebbezés a Hjt. szóhasználatában nem minősül jognyilatkozatnak. A jognyilatkozat – a fellebbezéssel szemben – anyagi jogi kategória, mely eljárásjogi jogintézmény.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[11] Alaptalanul hivatkozott az alperes arra, hogy az elsőfokú bíróság a Hjt. 16. § (1) bekezdés alkalmazhatósága vonatkozásában a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán irányadó Pp. 346. § (5) bekezdésének megsértésével az indokolási kötelezettségének nem tett eleget. Az elsőfokú ítélet ugyanis egyértelműen kitér arra, hogy a Hjt. 2. § 17. pontja értelmében a fellebbezés miatt nem tekinthető a 16. § (1) bekezdés vonatkozásában jognyilatkozatnak, jogi álláspontjával az ítéltábla is egyetértett. A Hjt. 2. § 17. pontja értelmében a Hjt. alkalmazásában jognyilatkozat a 2. § 29. pont a), b), és d) alpontjai szerinti munkáltatói döntések (határozat, parancs, döntési lap), a döntési lapról készített határozat, a megállapodás, a szerződés, a tanulmányi szerződés, az ösztöndíjszerződés, valamint minden olyan nyilatkozat, amelyből jogok és kötelezettségek származnak. A fellebbezés alapvetően eljárásjogi kérelem, melyből közvetlenül jogok és kötelezettségek nem, pusztán eljárásjogi kötelezettség származik. A fellebbező ugyan nincs elzárva attól, hogy a fellebbezésében akár egyoldalú jognyilatkozatot tegyen (pl. jogról vagy követelésről lemondjon), azonban a fellebbezést mint eljárásjogi kérelmet ez még nem változtatja át a Hjt. 2. § 17. pontja szerinti jognyilatkozattá.

[12] A felek között a tényállás nem volt vitatott, így az ítéltáblának kizárólag abban a jogkérdésben kellett döntenie, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezési határidő számítása tekintetében helytállóan állapította-e meg, hogy a Hjt. 182. § (1) bekezdés alkalmazásában a fellebbezés határidőben benyújtottnak minősül, ha a fellebbezésre jogosult azt a határidő utolsó napján postára adta. Az elsőfokú bíróság e tekintetben a felperes jogi álláspontját osztotta, miszerint a fellebbezési határidő eljárásjogi jellegű, ahhoz jogvesztő jelleg nem kapcsolódik, így a megtartottsága szempontjából pusztán a fellebbezés benyújtása időpontjának van jelentősége, annak azonban nincs, hogy az az alpereshez ténylegesen mikor érkezik meg. Ezzel szemben az alperes a fellebbezésben – az elsőfokú eljárásban képviselt érveit megismételve – arra hivatkozott, hogy a fellebbezési határidőhöz anyagi jogosultságok kapcsolódnak, ezáltal annak megtartása jogvesztő jellegű, azaz a fellebbezést nem elegendő határidőben benyújtani, annak hozzá (elsőfokú szervéhez) határidőn belül meg is kell érkeznie. E körben állította azt is, hogy a fellebbezési határidő elévülési jellegű.

[13] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a Hjt. a határidőket jogdogmatikailag nem minősíti aszerint, hogy alanyi (anyagi) jogi vagy sem. A Hjt. 7. § (9) bekezdése egyértelműen meghatározza, hogy mely esetben kell a beadványnak (keresetlevélnek) a határidő végéig a bírósághoz vagy az intézkedésre jogosult szervhez beérkeznie. Ez pedig kizárólag abban az esetben van így, ha a határidő jogvesztő jellegű, egyebekben elegendő, ha a jogosult a beadványt (keresetlevelet) a határidő végéig postára adja. A határidők tekintetében tehát a Hjt. kizárólag a jogvesztő, illetve a nem jogvesztő megkülönböztetését használja, e téren egyéb különbségtétel a tételes jogban nincs. Az alperes tehát megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a fellebbezés alanyi (anyagi) jogi határidő

lenne, mely alapján a fellebbezési határidő akkor megtartott, ha az határidőben az alpereshez (elsőfokú szervéhez) beérkezik, ez a jogi érvelés a tételes jogból nem vezethető le.

[14] Az alperes alaptalanul hivatkozott az AB határozatokra, mivel azok a jogorvoslati jogra mint alanyi jogosultságra, és nem a jogorvoslat gyakorlásának a módjára mint eljárásjogi szabályra vonatkoznak. Az Alaptörvényben biztosított garanciális jogorvoslathoz való jog valóban anyagi jogi természetű jogosultság, melynek gyakorlásával (beleértve annak korlátait is) kapcsolatban az Alkotmánybíróság már több – így az alperes által hivatkozott – döntésében is foglalkozott. A jogorvoslathoz való jog mint alanyi vagy anyagi jogi jogosultság azonban a jogorvoslat gyakorlásának eljárásjogi szabályaival nem keverhető össze, azt ugyanis nem anyagi, hanem eljárásjogi szabályok határozzák meg.

[15] Nem helytálló az alperes azon érvelése, hogy a keresetindítási, és ennek analógiájára a fellebbezési határidő anyagi jogi természetű lenne a 4/2003. és 2/2015. PJE határozatok alapján. A Kúria a Kfv.V.35.025/2024/5-I. számú ítéletében rögzítette, hogy egyértelmű a joggyakorlat abban, hogy a keresetindítási határidő eljárásjogi jellegű, és a 4/2003. PJE határozat jogszabályváltozás folytán meghaladott, az nem alkalmazható. Kifejti, hogy a megelőző eljárás során hozott közigazgatási határozat vagy végzés (közigazgatási cselekmény) jogszerűségének vizsgálata iránt indított közigazgatási perekben a keresetindítási határidő eljárásjogi határidő jellege abból következik, hogy a közigazgatási per a megelőző eljárásban keletkezett döntés elleni jogorvoslatként funkcionál {az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) például a Jogorvoslat elnevezésű IX. fejezetében szabályozza a közigazgatási per lehetőségét}, szabályozása illeszkedik a megelőző eljáráshoz, a keresetlevelet főszabályként a vitatott cselekményt megvalósító – vagy többfokú eljárás esetén az elsőfokon eljáró – közigazgatási szervhez kell benyújtani, és a keresetben érvényesített igény közigazgatási jogviszonyra vonatkozik, abból fakad, közigazgatási jogviszonyt feltételez és nem valamely anyagi jogi igényből keletkezik.

[16] Jelen per tárgyát ugyan nem az Ákr. alapján folytatott közigazgatási eljárásban hozott közigazgatási cselekmény képezte, azonban a bírósági eljárásban a Kp. alapján folytatott közigazgatási per szabályai ugyanúgy érvényesülnek. A másodfokú bíróság rámutat arra is, hogy a fellebbezés a közigazgatási eljárás szerves része, lényegében az az elsőfokon indult eljárás továbbvitele, újabb vizsgálata. A közigazgatási eljárás az első és másodfokú (esetleg harmadfokú) eljárással egy egységet képez, az érvényesített jogról a közigazgatási szerv az eljárását lezáró végrehajtható határozatában dönt. Ezen időpontig az igény vagy a kérelem – beleértve a másodfokú eljárást is – érvényesítési szakban van, az a jogszabályi keretek között változtatható, módosítható, visszavonható. Az elsőfokú döntés fellebbezés esetében (a jogszabályban meghatározott esetek kivételével) joghatás kiváltására nem alkalmas. Ebből következően a fellebbezés nem lehet új igényjogosultság, mivel az az elsőfokú eljárásban már érvényesített igény felülvizsgálatára irányuló eljárásjogi kérelem.

[17] Téves az a felvetés, hogy a fellebbezési határidő elévülési jellegű jogintézmény, az ágazati tételes jogi szabályokból (Hjt.) ezen jogi érvelés nem vezethető le. Az elévülés valamely anyagi jog állam előtti érvényesíthetőségének időmúlás következtében történő megszűnését jelenti, azaz a követelés az állami szervek közbenjárásával már nem kikényszeríthető. Jelen ügy kapcsán nem követelés (anyagi jogosultság)

kikényszeríthetőségéről, hanem eljárásjogi határidő megtartásáról van szó, melynek az elévüléshez nincs köze.

[18] A Hjt. 182. § (1) bekezdése szerint, ha e törvény eltérően nem rendelkezik, az állomány tagja az elsőfokú határozat ellen a közléstől számított 15 napon belül írásban fellebbezést nyújthat be. E körben az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a határidő jogvesztő jellegére a fellebbezési határidőnél a Hjt. nem tesz utalást, ezáltal az nem minősül jogvesztő határidőnek. Megalapozott azon következtetése is, hogy amennyiben a fellebbezési határidő jogvesztő, úgy arra a határozatban utalni kell, valamint arról is tájékoztatást kell adni, hogy a fellebbezésnek az alpereshez fellebbezési határidőn belül meg kell érkeznie. Ilyen külön rendelkezést azonban a Hjt. 182. § (1) és (4) bekezdései nem írnak elő, ezáltal a fellebbezési határidő számítására az általános szabályok lesznek irányadók, azaz azt megtartottnak kell tekinteni, ha a jogosult a fellebbezést a határidő utolsó napjáig postára adja.

[19] A fent kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[20] Az ítéltábla a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a csatolt megbízási szerződésben szereplő munkadíjjal egyezően állapította meg, melynek során a felperes által felszámított költség összegét az ügy bonyolultságára, az általa benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson történő elbírálásra tekintettel az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban állónak ítélte.

[21] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes költségmentesség illeti meg, ezért a feljegyzett, az Itv. 39. § (3) bekezdése b) pontja szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésébe szerint számított fellebbezési eljárási illetéket (48.000 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[22] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2024. november 19.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Szeles Balázs György s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró